

keligt, da det gælder et helt nyt Omraade. Men hvis vi overhovedet skulle komme til et Resultat, maa vi se noget bort fra Smaatingene. Der kan være andre Bestemmelser, som man kan have sine Tvivl om, men det skal jeg ikke komme ind paa.

Men der er en Indvending, som rettes mod dette Forslag og mod hele Tendensen i de Forhandlinger, der have været her paa Rigsdagen, og i Regeringsforslaget, og det er denne, at selv om det i og for sig er rigtigt at tage en Værdistigningsskat, er det urimeligt at tage den ved de nye Baner, der jo anlægges i de magre Egne, medens man har ladet de uhyre Værdistigninger ved de gamle Baner og i fede Egne være fuldstændig frie og ogsaa lader dem være frie i Fremtiden. Men Forholdet er ikke det, at naar en Bane er bygget og kommen i Drift, og der er gaaet et Aar eller to, saa hører Værdistigningen op. Nej, mange Gange komme de virkelige store Værdistigninger først efter 10—15 Aar. Man siger, at dette er en Undtagelse for de Baner, Talen er om her, og som væsentlig komme i de fattige Egne, og at det indfører en Dobbeltbeskatning. Og begge Dele ere rigtige. Det er en Undtagelseslov for disse Baner, og det er en Dobbeltbeskatning. Det er en Lov, som der for saa vidt er mindre Anledning til nu end før, som de Værdistigninger, der komme som Følge af disse Baneanlæg, ville blive beskattede ifølge Ejendomsskyldloven, hvorimod de tidligere Værdistigninger aldrig ere blevne beskattede. Der er altsaa en hel Del i denne Tale, men paa den anden Side tror jeg alligevel, at skulle vi have begyndt — og det skulde vi vel helst —, saa maa vi begynde med Begyndelsen og begynde smaat og forsigtigt. Jeg synes, at vi gøre det her. Jeg tror nemlig, at dersom man faar det Forslag gennemført, vil det blive Vejen til at faa Værdistigning ogsaa andre Steder, ogsaa ved de gamle Baner. Med Hensyn til selve dette Spørgsmaal betegner dette Forslag efter Landstingets Affattelse et Fremskridt baade i Forhold til Regeringens tidligere Forslag og til Kommissionsforslaget. Begge disse undtog nemlig af Baneanlægene paa Løven af 1908 Dobbeltsporet over Fyn og Vejle—Give—Herning-Banen. Det var der ikke Spor af Mening i, og det er slettet af Landstinget; der er indsat en § 15, hvorved begge disse Anlæg medtages. Derved er der kommet en vis Konsekvens ind, for saa vidt man nu medtager alle Banerne paa Løven af 1908.

Foruden med Hensyn til de 10 pCt.

har Landstinget forandret Kommissionsforslaget derhen, at der nu skal svares af den Værdistigning, som ansættes, $\frac{1}{4}$ pCt. mindre end efter Kommissionens Forslag og efter Forslaget i Fjor her i Folketinget, da der i 50 Aar skulde svares $1\frac{1}{2}$ pCt. af denne Værdistigning. Jeg skal tilføje, at der skal takseres om forskellige Gange, men at den sidste Omtaksation skal finde Sted 30 Aar efter den første, og der skulde saa i 50 Aar svares $1\frac{1}{2}$ pCt., det har Landstinget ændret til $1\frac{1}{4}$ pCt. Endvidere er det bestemt — jeg husker ikke, om det ogsaa var i Kommissionens Forslag —, at naar denne Afgift er svaret i 30 Aar, skal der ikke takseres om, saa stiger eller synker Afgiften altsaa ikke, saa har den sidste Konstatering fundet Sted, og saa kan Vedkommende forlange den afløst efter en Kapitalisering beregnet efter en Rente af 4 pCt.

Det er de Bemærkninger, jeg skal gøre om Forslagets Enkeltheder. Jeg synes ikke, det er nogen Nytte til at staa her og videre drøfte disse Spørgsmaal paa dette Tidspunkt. Der kunde være Smaating, jeg ønskede anderledes, men min personlige Stilling er den — og det er den Stilling, jeg ogsaa vil tilraade Folketinget at indtage — at vi skulle se bort fra de smaa Ønsker og komme bort fra de teoretiske Diskussioner, altsaa se at faa Sagen ud i det praktiske Liv og se, hvad den vil læros, og dette blandt andet ogsaa af den Grund, at det tiltaler mig ikke, at vi skulle komme til at staa med Jernbaner, hvis vi ikke kunne komme til at køre paa dem, det tror jeg ikke gaar an. Jeg vil slet ikke sige, at der skal ske stærke Ændringer i dette Forslag, men jeg vil for mit Vedkommende tilraade, at vi give det en hurtig og velvillig Behandling her i Folketinget, saa tror jeg ogsaa, vi kunne komme overens med Landstinget og faa et Resultat ud af det. Og jeg skal for saa vidt takke den højtærede Minister, som jeg synes, det var egentlig ogsaa Slutresultatet af hans Udtalelser, at han var tilfreds, men maaske han — og det kan jeg godt forstaa, for det tidligere Forslag vilde jo give flere Penge — hellere vilde have haft det tidligere Forslag. Men jeg skal sige til den højtærede Minister, at ligesaa vel som det kommer an paa at faa mange Penge, ligesaa vel kommer det an paa, at vi faa begyndt, for det er et Felt, hvor der kan gaas vidt i Fremtiden, da det falder ude i det praktiske Liv, men det gælder om, at det Spørgsmaal ikke bliver saa upopulært og saa fjendtlig set